

Gặp Anh Giữa Muôn Vàn Hoa Lệ

Chương 1.

Lúc Nhất Dao hoàn thành công việc và giao ca còn lại cho người khác, Phùng Tiêu ở bên dưới đã say tí bở.

Nhạc trong quán bar xập xình, ánh đèn xanh đỏ nhảy nhót không ngừng, người và người chìm đắm trong thế giới riêng.

A Miễn thấy cô xong việc mới vẫy vẫy cô. Nhất Dao đi tới, nhận lấy cốc rượu A Miễn đưa rồi ngồi xuống. Hết một đợt rượu này, một đợt rượu khác lại được mang lên, chai lọ chất ngồn ngang trên bàn.

Nhất Dao thấy nóng nên cởi áo khoác ngoài ra, lập tức bộ váy đen bó sát và làn da trắng đến loá mắt bại lộ trong không khí. Cô vén tóc lên, sợi tóc vàng ôm lấy bờ vai mảnh khảnh.

Một vài ánh mắt không biết từ đâu cứ thế đổ về chỗ này.

Cô nhìn Phùng Tiêu uống say đến nỗi gục luôn trên ghế sofa, cười cợt: "Cậu ta uống mấy chai rồi?"

A Miễn nhún vai: "Từ lúc mình đến đã uống ba chai rồi, chắc cộng lại cũng được năm, sáu chai."

"Bị người yêu đá à?"

A Miễn gật đầu, giơ năm ngón tay ra: "Lần thứ năm rồi."

Nhất Dao cười. Đôi mắt đen toả ra thứ ánh sáng lấp lánh, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện tia vui vẻ khi nhìn bộ dạng nhếch nhác của Phùng Tiêu.

A Miễn cảm điện thoại lên, vừa uống rượu vừa nói: "Tí nữa Giản Quân sẽ đến đây."

Nghe cái tên quen thuộc, Nhất Dao nhướng mày: "Anh ta cũng có thời gian để đến nơi này à?"

"Còn đi cùng với Lâm Quyên." A Miễn thêm vào.

Lâm Quyên là hôn thê của Giản Quân, vừa đính hôn đầu tháng trước. Lâm Quyên là con gái của tham mưu trưởng Lâm rất nổi tiếng, từ đầu đến chân toả ra khí chất của con nhà quyền quý, đi nhẹ nói khẽ, ai ai cũng ngưỡng mộ. Còn Giản Quân, anh ta là bác sĩ tâm lý khá có tiếng tăm, phòng khám tư của anh ta nằm ngay giữa lòng thành phố, thu nhập cao hơn cả thành phần trí thức đi làm ở các văn phòng.

Còn một điều nữa, Giản Quân là bạn trai cũ của Nhất Dao, mà bọn họ chia tay chưa đầy nửa năm thì anh ta đính hôn với Lâm Quyên.

Đúng là oan gia.

Giản Quân và Nhất Dao có rất nhiều bạn bè chung, lúc chia tay, cô đã lường trước được việc kiểu gì cũng sẽ chạm mặt anh ta, song cái gì đến rồi cũng đến.

Nhất Dao uống hết một cốc rượu, A Miễn đưa cô thêm cốc nữa. Nhất Dao từ chối, đặt cốc xuống rồi ăn hoa quả cho bớt vị nồng.

Đám người xung quanh nói chuyện rôm rả.

"Này Dao, cô làm ở quán bar này lâu thế rồi, tại sao bọn tôi không có đái ngộ gì thế?"

Nhất Dao liếc mắt: "Anh muốn có đái ngộ gì?"

"Người nhà không được giảm giá à?"

Cô cười, môi đỏ nhếch lên: "Khi nào tôi gọi anh là bố thì tôi sẽ bảo quản lí miễn phí cho anh."

Cả đám cười ồ lên.

Tên kia cười đến đỏ mặt, trong đầu thầm nghĩ đến cảnh Nhất Dao gọi mình là bố.

Sương rơn người.

A Miễn chỉ tay: "Các người là ai chứ? Tôi quen cô ấy từ thời cởi truồng nằm trong nôi mà vẫn chưa được phiếu đái ngộ đâu."

Nhất Dao cười: "Tiền lương chỉ có ba cọc một đồng, xin thứ lỗi."

Một cô gái gần đó lên tiếng: "Chán thế! Hồi cô và Giản Quân yêu nhau, bọn tôi chưa bao giờ phải trả tiền rượu đâu!"

"..."

"..."

"..."

Bầu không khí dần trở nên im lặng và ngại ngùng.

Tiếng nhạc phía trên vẫn ồn ào, anh chàng DJ đánh nhạc càng ngày càng sung.

Nhất Dao không nói, ngón tay vân vê vành cốc.

A Miễn tròn mắt, cầm đĩa mạnh mẽ đâm xuống miếng xoài rồi giơ lên: "Trên đời này làm gì có ai được ăn không miễn phí cả đời?"

Một người lên tiếng hoà hoãn bầu không khí: "Đúng, đúng, A Miễn nói đúng. Thôi, uống rượu, nhanh nào!"

Âm thanh cốc, đá va chạm vào nhau, tạo thành các tiếng leng keng vang vọng.

Nửa giờ sau, cả đám đang uống rượu thì người đối diện Nhất Dao bỗng đứng dậy, hô lớn: "Giản Quân! Lâm Quyên! Hai người đến rồi!"

Nhất Dao đảo mắt qua.

Giản Quân mặc comple đen, bề ngoài gọn gàng, sạch sẽ, mang theo dáng vẻ đạo mạo

của một y bác sĩ. Còn Lâm Quyên thì mặc váy đỏ và khoác áo lông, hai tay ôm lấy tay Giản Quân, núp vào lòng anh ta như một con chim non.

Thoạt nhìn thật là một đôi trai tài gái sắc.

Lâm Quyên đỏ mặt cười, ôn nhu như nước: "Để mọi người chờ lâu rồi, xin lỗi."

Giản Quân rút tay vào túi quần, thoáng nhìn qua Nhất Dao ngồi cạnh A Miễn rồi lại liếc đến Phùng Tiêu đã sau quên trời quên đất, cất giọng: "Phùng Tiêu không trụ được nữa rồi à?"

"Cậu ta ấy hả? Bây giờ bảo gọi mẹ cũng gọi đấy."

A Miễn đưa Nhất Dao miếng táo, cô nhận lấy rồi ăn.

Lâm Quyên chào hỏi mọi người, lúc tới Nhất Dao thì dừng lại, nhìn cô một chút sau đó thân thiết chào hỏi: "Dao Dao! Cô vẫn làm ở đây à?"

Nhất Dao nhìn cô ta, không mặn không nhạt gật đầu: "Đúng, vừa thay ca xong."

"Công việc có mệt lắm không?"

"Cũng tạm."

Lâm Quyên cởi áo khoác đưa cho Giản Quân: "Anh cứ chơi đi, không cần để ý đến em đâu.", rồi đi tới chỗ trống bên cạnh Nhất Dao: "Tôi ngồi đây nhé?"

Cô thoải mái gật đầu: "Cứ tự nhiên."

Đám người xung quanh đó liếc qua chỗ này, ai cũng tò mò nhưng không hề dám ho he một lời.

Tình cũ ngồi cạnh vị hôn thê, màn kịch thật đáng xem.

Ánh mắt A Miễn nhìn Lâm Quyên mang đầy ý vị riêng, năm phần thù hận, năm phần không mấy thiện cảm.

"Đạo này cô thế nào rồi Lâm Quyên?" Một người hỏi.

Lâm Quyên vén tóc, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út sáng lung linh: "Vẫn tốt lắm! Sắp tới này tôi định chuyển về chỗ A Quân làm, có lẽ là tháng sau."

"Vậy à! Làm gì vậy?"

"Thư kí thôi, có gì bưng trà rót nước mời khách."

"Ồ...chuyện tình thư kí và bác sĩ, nghe kích thích ghê!" Một người đẩy tay Giản Quân, anh ta cười, mắt đen liếc Nhất Dao.

Cô cũng cười, nhưng nụ cười rất nhạt, không mấy phần hứng thú với đề tài.

Giản Quân gõ ngón tay lên cốc rượu.

"A Quân, A Quyên, khi nào hai người cưới? Có thiệp mời chưa?"

"Dự tính là sang năm mới sẽ cưới, lúc đó sẽ gửi thiệp mời đến tận tay cho mọi người."

Lâm Quyên trả lời, trong mắt ngập tràn hạnh phúc nhìn về Giản Quân.

Anh ta cúi mặt uống rượu, khi người khác ồ lên thì chỉ nhếch môi một cái.

Nhất Dao ăn thêm một miếng xoài.

Uống rượu chơi bời một lúc, Lâm Quyên đột nhiên quay sang bắt chuyện với Nhất Dao:

"Dao Dao, cô có bạn trai chưa?"

Nhất Dao lắc đầu, đặt đĩa ăn hoa quả xuống: "Chưa."

"Vậy cô có muốn tìm bạn trai không?"

Cô hơi buồn cười, rũ mắt nhìn cô ta: "Cô định giới thiệu đối tượng cho tôi à?"

"Ừm...tôi có một người bạn, anh ấy cũng đang độc thân. Tôi xem cũng hợp với cô lắm nên muốn giới thiệu hai người thử xem." Lâm Quyên chớp mắt, giọng rất mềm mại.

Hôn phu của người yêu cũ giới thiệu đối tượng cho mình, đây là kiểu tình huống gì?

Dù cô chẳng buồn để ý tới Lâm Quyên, song khi cô ta nói vậy, Nhất Dao lại nghiêng ngả xem rốt cuộc cô ta muốn cái gì.

Nếu thấy thật lòng thương cô vì không có người bên cạnh, xin lỗi, cô có nằm mơ cũng không tin điều đấy.

Huống chi...ngày xưa cô ta đã đối xử với cô chẳng ra gì.

Nhất Dao: "Đành phạt lòng tốt của cô rồi, hiện tại tôi vẫn còn hưởng thụ cuộc sống độc thân."

Lâm Quyên nghe vậy không nói nữa, yên lặng ăn hoa quả.

Phùng Tiêu ngủ được một giấc thì tỉnh dậy, mặt mày đều đỏ bừng vì rượu: "Tôi khát nước!"

Một người gần đấy đưa nước cho cậu ta.

Phùng Tiêu uống nước ừng ực rồi bỏ cốc xuống, thấy nóng, toan cởi quần áo.

A Miễn thấy cậu ta chuẩn bị có hành động không đúng mực liền dè tay ngăn lại: "Này này Phùng thiếu gia, đây là nơi công cộng!"

"Công cộng cái con khỉ! Tôi nóng!" Phùng Tiêu gào lên, tóc tai bù xù.

Nhất Dao cầm khăn giấy lau miệng rồi ném vào thùng rác. Cô lấy túi, đứng lên: "Muộn rồi, để tôi đưa cậu ta về."

"Dao Dao đấy à? Xong việc rồi? Mau mau tôi muốn về nhà!" Phùng Tiêu nghe thấy giọng Nhất Dao, nửa tỉnh nửa mơ nói mớ.

Giản Quân đặt cốc rượu xuống, đáy mắt sâu mang đầy ý niệm: "Để tôi đưa hai người về."

Không đợi người trong cuộc trả lời, A Miễn liền lên tiếng từ chối họ: "Không cần đâu, tôi gọi xe cho hai người họ rồi."

A Miễn lúc nào cũng giống một con gà mẹ xù lông bảo vệ Nhất Dao.

Nhất Dao đi vòng qua đám người, cúi người xuống đỡ Phùng Tiêu dậy.

Thiếu gia Phùng ăn khỏe lớn nhanh, cao hơn Nhất Dao đến hai cái đầu, mà người còn đặc biệt nặng, làm cô cảm thấy mình như vác con lợn trên vai. Phùng Tiêu dựa hẳn vào người Nhất Dao, vì quá nặng mà bước đi hơi loạng choạng. Lúc đi qua Giản Quân, anh ta theo phản xạ giơ tay ra đỡ cô nhưng bị cô né đi, tay anh ta lơ lửng giữa không trung.

Nhất Dao không buồn nhìn Giản Quân, tự lực bê Phùng Tiêu ra ngoài. Giản Quân nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Nhất Dao, đáy mắt đen cất giấu những tâm tư không thể nói ra nhưng vẫn bị người khác nhìn thấy.

Lâm Quyên ngồi đối diện vừa uống rượu vừa nhìn Giản Quân thờ thẩn nhìn về cánh cửa, lặng im không nói.

A Miễn giúp Nhất Dao kéo Phùng Tiêu ra ngoài.

Bây giờ đang là cuối mùa thu, trời đã sương lại nhiều gió, chỉ cần một cơn gió lướt qua thôi đã đủ run cầm cập. Đèn đường từ trên cao rải xuống mặt đất, đường phố thừa thớt người qua kẻ lại, các toà nhà cao tầng nối đuôi nhau, toả ra những chùm sáng rực rỡ.

Một cơn gió lạnh chui vào cổ áo cô, Nhất Dao rung mình một cái.

"Có cần mình đi cùng không?"

Nhất Dao lắc đầu: "Mình đưa tên này về rồi cũng về luôn, nhà cậu ở ngược đường thì đừng đi cùng làm gì cho thêm xa."

A Miễn gật đầu, không hề đôi co.

Nhất Dao rút một tấm thẻ trong túi ra, cầm đưa cho A Miễn: "Đi vào trả tiền rượu hôm nay cho bọn họ đi."

A Miễn sửng sốt: "Cậu mời bọn họ làm quái gì?! Bọn họ không nói được câu nào tử tế thì thôi, lại còn thích ăn bám."

Cô nhún vai: "Cứ trả đi. Mình mời đợt này chính là muốn chứng minh không có Giản Quân, mình vẫn có thể sống rất tốt."

A Miễn nhìn cô một hồi, cuối cùng nhận lấy chiếc thẻ.

"Chờ mình." Xong cô ấy chạy lại vào trong.

Một lúc sau, A Miễn cầm thẻ đưa trả lại Nhất Dao.

"Mình tò mò không biết cái cô Lâm đó uống rượu của cậu sẽ cảm thấy thế nào."

Nhất Dao cười, vài sợi tóc vàng bay phất phơ trong gió: "Lại nói là quá ngon đi!"

A Miễn phá lên cười.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp! Lần sau Phùng Tiêu rủ uống rượu mà có đôi chim sẻ kia mình chắc chắn sẽ kéo cậu đi chỗ khác chơi!", A Miễn căm ghét ẩn đầu Phùng Tiêu: "Đều lại cậu cả! Mời hai người đó mà không nói trước, hại Dao Dao của tôi bị ức hiếp!"

Phùng Tiêu nhắm chặt mắt, mồm ngoác thành hình tròn.

Nhất Dao bật cười.

"Mình phải chụp lại mới được!" A Miễn lấy điện thoại ra, tách tách chụp lại cái mặt ngốc của Phùng Tiêu.

Mười phút sau, xe cuối cùng cũng đến. Nhất Dao quăng Phùng Tiêu ra ghế sau rồi vòng lên ghế phụ lái ngồi.

"Đi nhé!" A Miễn nói.

Nhất Dao vẫy tay chào.

Xe lăn bánh, hoà vào màn đêm.

Đến cửa khu chung cư của Phùng Tiêu, Nhất Dao trả tiền cho tài xế rồi nhờ ông ấy kéo Phùng Tiêu ra khỏi xe hộ mình.

"Cảm ơn." Nhất Dao đỡ lấy Phùng Tiêu, một bên vai nặng xuống.

"Cô đi cẩn thận." Tài xế nói.

Nhất Dao gạt đầu, xoay người kéo Phùng Tiêu vào bên trong.

Cô chưa bao giờ đến nhà cậu ta, tuy nhiên hồi trước gửi chuyển phát nhanh thì Phùng Tiêu có cho cô địa chỉ nhà, bây giờ cô vẫn nhớ. Nhất Dao vác Phùng Tiêu vào thang máy, đưa tay bấm tầng sáu.

"Lần này cậu nợ tôi là cái chắc!" Nhất Dao thở phì phò.

Nhà Phùng Tiêu là nhà số sáu. Nhất Dao đưa cậu ta đến trước cửa nhà, vật lộn lục lọi khắp người Phùng Tiêu để tìm chìa khoá.

"Đừng sờ tôi! Nhột! Đừng sờ!" Phùng Tiêu kêu lên, giọng vang khắp cả hành lang.

Nhất Dao tức giận nhéo tai cậu ta một cái: "Gào cái gì mà gào! Chìa khoá của cậu đâu rồi?"

Phùng Tiêu mê man vịn vẹo người, mồm lẩm bẩm: "Chìa khoá? Chìa khoá Dụ Dân cầm."

"Dụ Dân là ai?" Cô hiểu kì.

Cô vừa dứt lời, cánh cửa nhà bỗng dựng mở ra. Nhất Dao không phản ứng kịp, mất đà ngã về phía trước.

Người cô chột rơi vào một vòng tay vững chãi nào đó.

Chương 2.

Nhất Dao ngó người ngáng đầu lên.

Đường cong hàm dưới của người kia rất rõ ràng. Tầm mắt cô thu được một chiếc kính vàng phản chiếu ánh sáng hài hoà, hàng mi dài thẳng tắp và yết hầu nam tính nhô ra.

Người kia cúi đầu xuống, cặp mắt đen láy đối diện cô.

Dưới ngọn đèn của huyền quan, cả người anh như có một vầng hào quang bao phủ xung quanh. Ngũ quan của anh cân đối, mắt mũi môi tương xứng rõ nét, chỉ là thần thái hơi phờ phạc, một chòm tóc trên đầu vểnh ra khỏi nếp.

"Cô không sao chứ?" Giọng nói trầm thấp len lỏi vào tai cô.

Nhất Dao lắc đầu, đứng thẳng dậy.

Cô đứng nghiêm chỉnh rồi mới biết, người đàn ông kia rất cao, chân dài, thậm chí cao hơn Phùng Tiêu vài phân. Anh mặc chiếc áo thun mỏng và quần ở nhà. Áo ôm sát cơ thể, vai rộng eo hẹp, trông gầy nhưng rất săn chắc, nhìn vô cùng cuốn hút.

Bấy giờ Nhất Dao mới ngộ ra.

Phùng Tiêu không sống một mình!

Nhưng để đảm bảo lại mình không đi nhầm, cô lùi ra sau một bước, chỉ tay vào Phùng Tiêu đang dựa tường ngủ ngon lành: "Anh quen anh ta không?"

Dụ Dân đẩy gọng kính lên một chút, ngó đầu ra ngoài cửa.

Nhìn người bên ngoài, anh gật đầu: "Quen. Tôi sống cùng cậu ấy."

"Tôi là bạn của cậu ta, cậu ta uống say rồi, để tôi đưa cậu ta vào trong." Nhất Dao nói rồi đỡ Phùng Tiêu đi vào nhà.

Dụ Dân nghiêng người cho cô vào xong đóng cửa lại.

Bên trong nhà khá rộng, phòng khách hơi bừa bãi đồ dùng thể thao. Nhất Dao thấy chúng nó quen mắt, biết tất cả đều là đồ của Phùng Tiêu.

"Đi bên này." Dụ Dân chỉ vào phòng ngủ bên tay trái.

Nhất Dao đỡ Phùng Tiêu, lúc đi vì sàn trơn mà suýt nữa ngã lần nữa.

Một bàn tay ấm áp bắt lấy cánh tay cô, không siết mạnh nhưng cũng có lực. Trong nhà rất ấm, bảo sao tay anh lại ấm vậy.

Nhất Dao nhìn Dụ Dân, cười: "Cảm ơn."

"Đỡ tôi." Dụ Dân đỡ lấy Phùng Tiêu từ tay cô, nghiêng người kéo cậu ta đi một cách nhẹ nhàng.

Được giải phóng, Nhất Dao thấy nhẹ nhõm hẳn. Cô nhìn người đàn ông kia mang Phùng Tiêu không một chút chật vật, âm thầm cảm thán sức lực giữa nam và nữ quá khác biệt.

Cô đi theo Dụ Dân vào trong phòng Phùng Tiêu.

Anh để cậu ta lên giường, cúi người tháo giày của Phùng Tiêu ra, động tác đều và khỏe khàng. Phùng Tiêu say ngốc cần câu không còn biết gì, lúc ngủ miệng còn chẹp chẹp liếm môi, mặt rất phúc hắc.

Nhất Dao thầm phỉ nhổ cậu ta trong lòng.

Cô đứng bên cạnh nhìn Dụ Dân, thi thoảng ngửi được hương chanh thơm mát toả ra từ người anh. Nhất Dao để ý lại thấy đằng sau gáy anh có giọt nước, có lẽ là vừa tắm xong.

Dụ Dân tháo giày ra, xếp giày của Phùng Tiêu vào góc đầu giường rồi để cậu ta nằm gọn lại.

Trong lúc đó, Nhất Dao quan sát một lượt quanh phòng.

Nhìn một lượt, ba chữ duy nhất hiện lên trong đầu cô là: Không ngăn nắp.

Nơi đâu cũng có quần áo vứt lung tung, dây sạc, dây tai nghe rối tít vào nhau ném ở đầu giường, trên bàn máy tính là đủ các loại rác và vỏ bim bim, còn cả tất và giày quăng loạn

ở mỗi góc.

Quả nhiên người có bề ngoài càng bóng bẩy và sành điệu thì phòng càng không gọn gàng.

Phùng Tiêu say rượu, nằm trên giường bắt đầu nói lung tung: "Dụ Dân, anh đấy à?"

Anh hạ mắt, hàng mi mỏng khẽ chớp: "Ừ."

Nhất Dao quay người.

Hoá ra tên anh là Dụ Dân.

Tên cũng thật đặc biệt.

"Tiểu Mỹ bỏ em rồi! Lần này cô ấy bỏ em thật rồi! Huhu...em đau lòng quá! Em không thiết sống nữa!" Phùng Tiêu gào mồm lên, giọng run run như sắp khóc.

Nhất Dao thấy buồn cười, rút điện thoại ra quay lại cảnh đấy.

Dụ Dân kiên nhẫn đắp chăn cẩn thận cho cậu ta, giọng vô cùng điềm tĩnh: "Ngày mai sẽ quay lại."

"Hic...anh chắc không?" Phùng Tiêu khịt mũi, nhắm mắt hỏi mơ.

Dụ Dân: "Ừm."

Dỗ dành một lúc Phùng Tiêu lại chìm sâu vào giấc ngủ. Nhất Dao cất điện thoại vào túi.

Dụ Dân đứng lên, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc cho cậu ta.

Dọn xong, hai người đi ra ngoài. Dụ Dân tắt đèn, đóng cửa phòng ngủ của Phùng Tiêu lại.

Tới phòng chính, cô liếc mắt về phía bếp ăn thấy trên bàn có cắt sẵn một gói mì, có cả nồi nước trên bếp nhưng chưa bật ga.

Chắc lúc cô đưa Phùng Tiêu về thì anh đang chuẩn bị nấu mì

Ăn muộn vậy?

Nhất Dao nhìn đồng hồ đã hơn một giờ sáng.

"Anh định ăn mì à?" Cô quay đầu nhìn anh.

Dụ Dân chớp mắt, "Ừ" một tiếng.

"Tôi ăn cùng được không?" Cô đút tay vào túi áo, điềm nhiên hỏi.

Trước khi anh kịp trả lời, cô nói thêm: "Cả tối tôi chưa ăn gì."

Dụ Dân nhìn cô qua mắt kính, sợi tóc vàng của cô di chuyển mỗi khi đầu cô cử động. Anh rũ mắt, gật đầu.

Nhất Dao để túi lên sofa, phát hiện trên đó có một cuốn tạp chí khoa học. Đương nhiên Phùng Tiêu sẽ không đọc loại tạp chí này, cô đoán đó là của anh.

Dụ Dân mở tủ lấy thêm một gói mì, cắt giấy gói, sau đó đặt nồi nước lên bếp chờ sôi.

Bóng dáng anh cao lớn, đứng trong căn bếp nhỏ thì trông không hề cân xứng nhưng lại rất hoà hợp. Mái tóc đen nhánh rủ xuống, gọng kính vàng lại thanh thoát xuất hiện mỗi khi anh nghiêng mặt. Sườn mặt của Dụ Dân khá rõ nét, đôi môi thì thoảng sẽ mím lại.

Dáng vẻ đứng trong bếp kia, rất có phong vị của người đàn ông gia đình.

Anh mở tủ lạnh, lấy ra một quả trứng rồi đặt lên bếp.

Nhất Dao cởi áo khoác rồi tiến đến chỗ bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống chờ.

Bầu không khí yên ắng chỉ còn tiếng bong bóng nổi lên trên mặt nước trong nồi. Một người nấu ăn một người ngồi chờ, ánh đèn hắt xuống dịu dàng và êm ả. Nhất Dao ngấm bóng lưng chắc chắn của Dụ Dân, tự hỏi tỉ lệ người đẹp như thế, không biết anh có phải

người mẫu không.

Tuy nhiên trông người đàn ông này rất giản dị, mang theo hơi thở của tri thức hơn là của nghệ thuật.

Nước sôi, Dụ Dân cho gói gia vị vào, dùng đũa nguẩy lên rồi thả vắt mì vào trong, đợi nắp nổi lại. Anh chuẩn bị hai cái bát và hai đôi đũa, chờ mì gần chín thì đập trứng.

Nhất Dao ngồi trên ghế đung đưa chân. Lúc Dụ Dân bê bát mì đặt lên bàn, cô đã túm mái tóc dài buộc ra đằng sau, vài sợi tóc con vương lại trên khuôn mặt xinh đẹp.

Có hai bát mì, một bát mì có trứng và một bát mì không.

Dụ Dân ngồi xuống, đẩy bát mì có trứng ra trước mắt cô, tay cầm đũa vùi đầu vào bát mì còn lại ăn luôn.

Nhất Dao lén liếc anh một cái, vui vẻ nhận lấy đũa ngoi đêm khuya.

"Anh tên Dụ Dân à?"

Anh húp mì, trả lời bằng giọng mũi: "Ừm."

"Tôi tên Nhất Dao."

Dụ Dân gật đầu, không hề có ý định hỏi thăm.

Hơi nóng từ bát mì bốc lên, phả vào kính của anh khiến nó vương lại một tầng sương trắng. Dụ Dân thấy vướng nên tháo kính ra, đặt bên cạnh. Vật cản được tháo ra, Nhất Dao nhìn thấy rõ từng cọng lông mi trên mắt anh. Cô phát hiện anh có một vết bớt nhỏ hình trái tim ở đuôi mắt phải, trông rất thú vị.

Đúng lúc ấy anh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt trong veo phía đối diện.

"Có chuyện gì à?" Anh hỏi, động tác gắp mì không ngừng lại.

Cô lắc đầu.

"Anh ở đây lâu chưa?" Nhất Dao bắt chuyện.

"Cuối tuần là tròn hai tháng."

"Thế à? Quê anh ở đâu?"

Dụ Dân: "Massachusetts."

"Hả?"

Anh chớp mắt: "Mỹ."

Ồ.

Hoá ra là sinh ra ở nước ngoài.

"Tôi và Phùng Tiêu là bạn cấp ba." Cô gấp mì.

"Ừm."

Suốt cả bữa ăn Dụ Dân có vẻ không hứng thú lắm với nói chuyện nên Nhất Dao chẳng hỏi nữa, tập trung vui đầu vào ăn.

Cô thấy người như Dụ Dân mà sống được với Phùng Tiêu quả là điều kì diệu.

Một người thì hơi hợt xa cách, một người thì mồm to nói lắm, không biết cuộc sống thường ngày của bọn họ như thế nào nữa.

Dụ Dân ăn rất nhanh, chưa đầy năm phút đã xử lí xong bát mì. Anh bỏ đũa xuống, cầm giấy lau mồm rồi vo lại ném vào thùng rác, sau đó ngồi ngay ngắn trên ghế. Nhất Dao thì hưởng thụ từ từ. Cô chậm rãi ăn hết mì, húp trọn nước rồi mới đặt bát xuống, thở ra một hơi đầy thoải mái.

Thấy cô ăn xong, Dụ Dân gom bát lại, đứng dậy đem đi rửa.

Hoá ra là nãy giờ ngồi chờ cô ăn xong.

Bạn chung nhà của Phùng Tiêu đúng là tốt bụng.

Nhất Dao đứng dậy xoay cổ, sau đó ra ghế sofa lấy áo khoác mặc vào.

"Cảm ơn anh vì bát mì nhé, tôi về đây!"

Dụ Dân úp bát lên trạm, quay đầu: "Cô đi xe à?"

Nhất Dao ra cửa, cúi xuống đi giày: "Không, nhưng nhà tôi gần đây."

"Đợi tí." Anh nói, đoạn đi tới mở cửa phòng ngủ bên phải.

Nhất Dao đi giày xong, không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng chờ ở huyền quan. Một phút sau anh đi ra, trên người đã khoác thêm chiếc áo gió.

Anh nhìn cô, đút điện thoại vào túi: "Tôi đưa cô về."

Nhất Dao hơi bất ngờ, không nghĩ anh sẽ muốn tiễn cô về nhà. Cô xua tay từ chối:

"Không cần. Nhà tôi cách đây có vài phút đi bộ thôi."

Dụ Dân làm ngơ lời cô nói, mở tủ lấy giày xỏ vào.

"..."

Anh đi giày xong, đứng thẳng lưng, nhú mồm nói: "Đi đêm rất nguy hiểm."

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, Nhất Dao cười.

"Đi thôi." Cô nhún vai, mở cửa.

Hai người đi khỏi chung cư, sánh vai nhau bước trên con đường lớn.

Gió lạnh bên ngoài thổi vù vù, trời đêm quang đãng không có lấy một vì sao.

Nhất Dao dẫm lên mặt đất. Bóng cô in dài trên đường lớn, cứ thế theo bước cô rong ruổi khắp nơi. Cô nhìn sang chiếc bóng bên cạnh, thậm nghĩ bóng anh phải dài hơn bóng cô

đến hơn hai mươi phân.

Cứ như cây đại thụ và bông hoa đại vậy.

Một thứ to lớn, một thứ thấp bé.

Dụ Dân rút tay vào túi quần, bước đi vô cùng trầm ổn, y hết về ngoài cửa anh.

Yên lặng, lạnh nhạt.

Đi như thế này, Nhất Dao chợt nhớ lại hồi cấp ba, mỗi khi tan học về nhà là cô lại cùng Phùng Tiêu đi trên một con đường.

Thời đó bọn họ ở thành phố B, đường xá chưa được cải tạo nên có rất nhiều ổ gà, ổ voi, vỉa hè thì nhiều chỗ bị vỡ gạch, để lộ phần đất bên dưới. Mỗi khi trời mưa, đường xá còn xấu gấp vạn lần, đi lại rất khó khăn.

Có lúc phải ở lại trường vì tiết tự học, Phùng Tiêu rủ cô cúp học, hai người dắt nhau đi ăn thịt xiên nướng, sau đó lang thang khắp ngõ ngách của đường phố, còn cá xem ai ngã vào ổ gà trước thì phải mời người còn lại ăn kem.

Bây giờ đến thành phố rộng lớn này, đường xá đẹp hơn ở thành phố B rất nhiều nhưng lại chẳng có kỉ niệm đẹp để ngày xưa nữa.

Nghĩ lại thấy hơi buồn.

Cô nhắc chân đá hòn sỏi ven đường, nghiêng đầu nhìn Dụ Dân bên cạnh: "Anh quen Phùng Tiêu kiểu gì thế?"

Dụ Dân: "Ông nội tôi và ông nội cậu ấy là bạn, hồi nhỏ từng cùng nhau lớn lên trong một tư hợp viện."

"Bằng tuổi nhau à?"

Anh lắc đầu: "Tôi hơn cậu ấy hai tuổi."

Nhất Dao "Ồ."

Thế là cũng hơn cô hai tuổi.

Năm nay anh hai mươi bảy.

Bảo sao trông anh trưởng thành hơn hẳn tên Phùng Tiêu kia.

Cô ngẫm nghĩ: "Nhưng tôi tưởng quê anh ở Mỹ?"

Dụ Dân chớp mắt nhìn cột đèn đường phía trước, giọng trầm nhạt: "Năm một tuổi tôi về nước, ở đến hết nửa năm cấp hai thì lại quay về bên kia sống."

"Hoá ra là vậy." Cô gật gù.

Nhất Dao: "Ban nãy khi Phùng Tiêu bảo cô Tiểu Mỹ gì đó bỏ cậu ta, sao anh biết ngày mai bọn họ sẽ quay lại?"

Dụ Dân cúi đầu: "Tôi không biết, nói bừa thôi."

Cô khẽ cười.

Hai người lại im lặng đi tiếp.

Tới một khu tập thể kiểu cũ, Nhất Dao dừng chân: "Đến nhà tôi rồi."

Dụ Dân gật đầu, xoay người định đi về.

"Cảm ơn anh nhé!" Cô cao giọng.

"Ừm." Đáp lại cô vẫn là lời không có tí cảm xúc kia.

Chờ bóng lưng to lớn của anh khuất sau ngã rẽ, Nhất Dao mới cất bước đi lên nhà.

Lúc cô mở cửa, một thứ nhiều lông màu đen lập tức chạy ra quẩn lấy chân cô. Nhất Dao mở đèn lên, ôm lấy Băng Tuyết.

Bông Tuyết là con mèo đen tuyền cô nhặt ở ngoài đường về, tính đến bây giờ nó đã sống được với cô hơn một năm rồi.

Con mèo ngoan ngoãn nằm im để Nhất Dao bế, đầu cọ cọ vào ngực cô. Cô xoa đầu nó, mở tủ lấy bịch thức ăn cho mèo.

Hai mắt Bông Tuyết sáng lên, miệng kêu meo meo liên hồi.

Nhất Dao thả nó xuống rồi đổ thức ăn khô vào bát, còn rót thêm một bát nước đặt bên cạnh.

Con mèo vùi vào ăn rất ngon.

Nhất Dao ngồi xỏm vuốt bộ lông bóng mượt của nó, nói thầm: "Hôm nay em phải ăn một mình rồi, chị đã ăn ở nhà tên gốc Phụng Tiêu rồi."

Chương 3.

Cách ngày, Nhất Dao như thường lệ đến siêu thị làm việc vào buổi sáng.

Nơi cô làm là một siêu thị gia đình nằm ngay giữa phố chính đông đúc, lúc nào cũng tấp nập người qua kẻ lại. Ông chủ ở đây là người đàn ông ngoài năm mươi, đầu hói, thi thoảng nói rất lảm nhảm nhưng chung quy lại tính tình khá tốt.

Cô cầm bánh bao, đẩy cửa vào trong.

Lê Uẩn nhìn thấy cô, cái đầu nho nhỏ ngó lên từ quầy thu ngân, miệng nhét hai miếng cơm tròn, gọi: "Chị Dao!"

Nhất Dao gặm một miếng bánh bao, đẩy vách ngăn vào trong quầy thu ngân: "Chào buổi sáng."

"Chị ăn cơm không?" Lê Uẩn hỏi.

Cô lắc đầu, gơ cái bánh bao dở của mình lên: "Ăn cái này là được rồi."

"Hôm nay chú Thẩm đến muộn, bảo chúng ta trông hàng cẩn thận."

Chú Thẩm là ông chủ của siêu thị này.

"Có việc à?"

Lê Uẩn nhún vai, khuôn mặt trắng nõn hơi hồng hồng: "Hình như con gái chú ấy bị ốm, giờ đang nằm trong viện."

Ông chủ kết hôn muộn nên năm nay con gái của chú mới bảy tuổi. Trước đó chú Thẩm từng đưa bé con đến chỗ làm, Nhất Dao đã gặp qua rồi, con bé đáng yêu lại ngoan ngoãn.

Nhất Dao gạt đầu, để tạm miếng bánh bao lên quầy rồi vào trong phòng nhân viên cất đồ và thay đồng phục.

Lúc đi ra, cô búi tóc lên thành hình tròn, dùng thêm kẹp để kẹp lại tóc cho gọn.

Lê Uẩn đã ăn xong cơm, giờ đang đứng lướt điện thoại.

"Dạo này em không phải ôn thi à?" Cô hỏi, cầm bánh bao lên ăn cho xong.

Lê Uẩn đang là sinh viên đại học năm thứ hai, nếu cô nhớ không nhầm thì học về công nghệ thông tin. Cậu bé rất lễ phép lại cần cù, chăm chỉ, Nhất Dao vô cùng quý cậu.

Lê Uẩn lắc đầu, môi hồng tươi cười: "Lịch thi bị lùi lại rồi, em vẫn còn chút thời gian để bay nhảy."

"Sợng thật đấy." Nhất Dao giơ ngón cái.

"Vài tháng nữa là năm mới rồi, chị có định đi đâu không?" Lê Uẩn gõ tay lên mặt bàn, nghiêng đầu hỏi.

Nhất Dao ăn xong bánh bao, gạt thùng rác vứt túi đi, sau đó phỉ tay lấy giấy lau miệng:

"Vẫn ở đây thôi, có gì làm thêm giờ kiếm tiền."

"Chi không về bố mẹ chi không nói à?"

Nhất Dao: "Họ không quan tâm đâu."

Vì họ chẳng còn trên đời này mà bận tâm đến cô.

Từng đấy năm đằng đẵng lúc nào cô cũng đón năm mới một mình, có khi còn chẳng buồn quan tâm xem đó là ngày gì. Cứ thế dần dà đã quen, mỗi ngày trôi qua với cô chỉ có đi làm, kiếm tiền nuôi sống bản thân và ngủ. Vòng tuần hoàn này lặp đi lặp lại, không hề có gì mới lạ. Phùng Tiêu và A Miến thì có chỗ đi chơi riêng của mình, cô chẳng muốn làm phiền bọn họ nên ngày cuối năm chỉ có đi làm đến nửa đêm, tắm rửa rồi lại ngủ qua đêm giao thừa.

Nói thật ra, mỗi ngày cuộc sống của cô như vậy, Nhất Dao đều rất hài lòng.

Nó...yên bình một cách kì lạ.

Cô cực yêu thích sự yên bình đấy.

"Hay năm nay chị về quê em chơi, rồi đón năm mới luôn?" Lê Uẩn tốt bụng đề nghị.

Cô cười: "Bố mẹ em mà tưởng nhầm chị là bạn gái em thì sao?"

Nói đến đây, mặt Lê Uẩn đỏ lựng lên, nhìn rất đáng yêu.

"Bọn họ không hiểu nhầm đâu, em sẽ nói trước với bọn họ." Cậu lúng túng trả lời.

Nhất Dao từ chối: "Cảm ơn em nhưng không cần đâu.", Nhất Dao nói: "Chị đây có hẹn rồi."

"Vậy à..." Giọng Lê Uẩn chùng xuống, hết một chú cún đáng thương.

Nhất Dao cười lắc đầu.

Đến giờ nghỉ trưa, Nhất Dao mới có thể mở máy lên mạng. Cô lướt bảng tin, thấy hai giờ

trước A Miễn đăng ảnh Phùng Tiêu đứng bên ngoài đường ngoác mồm ngày hôm qua lên, còn gắn thẻ tên cậu ta vào.

A Miễn: Bạn tôi muốn gọi ruồi.

Cô bật cười, nhấn vào thích bài đăng.

Mở mục bình luận lên, Phùng Tiêu làm loạn mắt A Miễn không có tình người.

Phùng Tiêu: Đồ vô nhân tính! Cậu có phải người không thế?!

Phùng Tiêu: Xóa ngay!!

Phùng Tiêu: Tôi tuyệt giao với cậu!!

Xem ra tên ngốc đó tỉnh rượu rồi.

Đúng là nói chớ có sai, uống ngàn chén rượu say để quên đi nỗi buồn, sau khi tỉnh rượu lại ôm một mớ ân hận.

Nhất Dao thoát mạng, vào mục tin nhắn tìm tên Phùng Tiêu.

Nhất Dao: Tỉnh rượu rồi à?

Chưa đầy hai giây, Phùng Tiêu đã nhắn lại.

Phùng Tiêu: Cậu với A Miễn cấu kết hãm hại tôi!!

Nhất Dao: Đều do cậu uống say thôi.

Phùng Tiêu gửi một biểu cảm tức giận.

Phùng Tiêu: Tôi sẽ xử cậu!!

Nhất Dao: Tôi còn có video cậu ôm bạn cùng nhà của cậu than rằng cô bạn gái Tiểu Mỹ đã bỏ rơi cậu đó.

Phùng Tiêu: !!?

Phùng Tiêu: Chị đại Nhất...xin tha mạng...

Phùng Tiêu: Chị mà đưa nó lên mạng, em không thiết sống nữa đâu...

Phùng Tiêu: Huhu...chị phải thương hại em...

Nhất Dao gửi biểu cảm đặc ý.

Nhất Dao: Làm trao đổi đi.

Nhất Dao: Cậu cho tôi số điện thoại của Dụ Dân, tôi xoá video kia cho cậu.

Phùng Tiêu đọc tin nhắn đó xong, không nhắn lại nữa mà gọi điện trực tiếp đến Nhất Dao.

Cô bắt máy: "Alo."

"Cậu muốn làm gì Dụ Dân?!"

Nhất Dao: "Tôi chỉ xin số điện thoại thôi mà. Kết thêm bạn thêm bè, có gì lạ à?"

"Tôi qua cậu đưa tôi về đúng không? Rốt cuộc hai người đã làm gì trong lúc tôi ngủ?!"

Cô thành thật trả lời: "Bọn tôi chỉ ăn mì, sau đấy anh ấy đưa tôi về nhà."

"Mà..." Nhất Dao hỏi: "Dụ Dân làm nghề gì thế?"

Phùng Tiêu nghe Nhất Dao thuật lại sự kiện tối qua, xem xét thấy không có điểm gì đáng ngờ mới buông lỏng phòng bị. Đương nhiên, trên mặt là bạn tốt của cả hai bên mà Nhất Dao đang nắm giữ điểm yếu chí mạng của mình, Phùng Tiêu bằng lòng khai hết tất cả.

"Dụ Dân hả? Anh ấy làm nghiên cứu khoa học."

Đã thế còn nói thêm tư liệu cá nhân của người ta: "Anh ấy tốt nghiệp MIT đấy! Vừa mới về nước được gần hai tháng thôi!"

"MIT? Ở bang Massachusetts đây à?"

"Đúng! Nhà anh ấy cũng ở đó luôn!"

Nhất Dao trầm trồ.

Người thật xuất sắc.

Cô ngắm lại dáng vẻ của anh, cảm tưởng con người như vậy mà ngồi trong phòng nghiên cứu thì cũng thật lôi cuốn đi.

Đúng là vượt trội hơn hẳn so với đi làm người mẫu.

"Cho tôi số điện thoại của anh ấy đi."

"Này! Cậu nhìn trúng anh ấy rồi à?" Phùng Tiêu ngồi bật dậy, đá cái chăn ra khỏi giường:

"Dụ Dân không phải người để trêu đùa đâu! Anh ấy là tâm can bảo bối của mọi người, là nhân tố đặc biệt của nước nhà đấy! Cậu biết bao nhiêu người đặt hi vọng vào anh ấy về việc đưa nước ta lên một tầm cao mới không hả?"

Phùng Tiêu bắt đầu ngồi luyện thuyết về Dụ Dân, điểm quan trọng lặp đi lặp lại là: Dụ Dân rất đặc biệt, tuyệt đối không phải là người thích hợp để chơi trò mèo vờn chuột.

Nhất Dao nghe cậu ta lảm nhảm đến đau đầu. Cô thở ra một hơi, ngắt lời: "Phùng Tiêu."

"Tôi còn giữ video của cậu."

"..."

Năm giây sau, một dãy số điện thoại được chuyển tới Nhất Dao.

Cô hài lòng lưu nó vào.

Thế có phải tốt hơn không.

Cô gửi video kia cho Phùng Tiêu rồi xóa bản trong máy đi, nhắn tin: Hoàn thành giao kèo!

Để chứng minh, cô còn chụp màn hình kho lưu trữ trong máy mình lại.

Phùng Tiêu xem video Nhất Dao gửi xong thì nổi hết cả da gà, nhấn biểu cảm buồn nôn.

Phùng Tiêu: Lần sau ông đây không bao giờ uống say nữa!!

Nhất Dao: Nên là thế.

Cô lưu số điện thoại của Dụ Dân vào danh bạ, sau đó sao chép lên mục tìm kiếm.

Mạng tải dữ liệu mất một lúc, sau đó một hồ sơ nhảy ra.

Trên hồ sơ anh để tên thật của mình, hình đại diện là một văn phòng nghiên cứu.

Quả nhiên là người yêu nghề.

Nhất Dao gửi lời mời kết bạn đến cho anh.

Xác nhận không còn gì, cô vui vẻ nhét điện thoại vào túi rồi quay trở lại làm việc.

Tâm trạng không hề tệ chút nào.

...

Phùng Tiêu nằm lăn lóc trên giường chán chê thì ngửi thấy mùi hương thơm nức mũi từ bên ngoài. Cậu lập tức nhảy khỏi giường, xỏ dép mở cửa đi ra.

Dụ Dân đứng trong bếp, cầm xẻng lật miếng thịt trong chảo, động tác rất chuyên nghiệp.

Phùng Tiêu nghe tiếng mỡ xèo xèo, dạ dày sôi sùng sục kêu lên. Cậu ta nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Dụ Dân.

"Đại ca, anh nấu món gì thế?"

"Bít tết. Ăn không?"

Sao không ăn chứ?!

Phùng Tiêu gạt đầu lia lịa: "Có! Có!"

"Đợi một lúc."

Dụ Dân đi tới tủ lạnh, mở tủ lấy thêm một miếng thịt bò nữa. Anh đặt nó lên thớt, nêm qua gia vị rồi bỏ vào chảo.

Phùng Tiêu đứng ở bên cạnh nhìn: "Anh uống bia không?"

Anh lắc đầu: "Không uống, chiều nay phải đến phòng thí nghiệm." xong anh lại chớp mắt, nói tiếp: "Cậu cũng đừng uống nữa."

Phùng Tiêu vò đầu, mặt đau khổ: "Có cho tiền em cũng không dám say lần nữa đâu, mất mặt lắm!"

"Ừm."

Cậu ta giơ hai tay lên trời, vặn vẹo giãn gân cốt: "À đúng rồi, nãy bạn em hỏi về anh đấy."

"Nhất Dao ấy. Cái người mà đưa em về hôm qua."

"Hỏi gì?" Anh lật miếng thịt bò.

"Hỏi anh làm nghề gì, rồi uy hiếp em để lấy số điện thoại của anh." Phùng Tiêu có gì khai nấy, tuyệt đối không nể Nhất Dao mà giữ lại.

Hàng mi đen nhánh của anh chớp nhẹ, gọng kính vàng vì đầu anh cúi mà trườn xuống mũi một chút: "Ừ."

Phùng Tiêu ngó đầu vào nhìn, quan sát quàng mắt thâm sì vì thức đêm quá nhiều của anh: "Anh không hỏi em đã cho cô ấy chưa à?"

"Cậu nói thế tức là cho rồi." Thịt bò chín, anh gấp ra đĩa, rắc một chút hạt tiêu xay lên rồi mang ra bàn.

Phùng Tiêu đi theo Dụ Dân, xoa gáy ngờ ngạc nhiên hỏi: "Vậy...anh có giận em không?"

"Không.", anh chia đĩa: "Ăn đi."

Phùng Tiêu nhận lấy dao đĩa, cắt thịt bỏ ra thành mấy miếng nhỏ.

"Em nghĩ, Nhất Dao nhìn trúng anh là cái chắc rồi!" Cậu bỏ miếng thịt vào miệng, thở ra một hơi nóng hổi.

"Ừm." Dụ Dân cắt thịt bò, bình thản như thể mưa gió bão bùng không gì có thể làm anh lay động.

"Tuy cậu ấy xinh đẹp, tính tình hơi hung dữ nhưng cũng gọi là tốt đi, cơ mà em thấy cậu ấy không hợp với anh."

"Hai người...như một nóng một lạnh vậy. Đối cực lắm!"

"Em cá anh không thể chịu đựng được cậu ấy một ngày đâu."

Dụ Dân bỏ dao đĩa xuống, đi lấy hai cốc nước lọc đặt lên bàn: "Chưa chắc bạn của cậu đã để ý đến anh."

"Hỏi nghề nghiệp, xin số điện thoại mà không phải là đã để ý anh sao?"

Anh bình tĩnh trả lời: "Kết bạn mới là rất bình thường, huống chi anh còn ở cùng nhà với cậu."

Sao hai người này lại nói giống nhau thế?!

Phùng Tiêu nghĩ đi nghĩ lại, chẳng tìm được điểm nào để phản bác lại lời của Dụ Dân.

Quên đi!

Coi như cậu ta nghĩ nhiều vậy!

Hai người đàn ông ở với nhau còn rất nhiều chuyện để nói, hai người trò chuyện một lúc,

vấn đề về Nhất Dao đã sớm bị Phùng Tiêu gạt ra khỏi đầu.

Download MangaToon APP on App Store and Google Play

NOVELTOON